

Drie gedichten

MARCEL VAN BEURDEN

Schatplichtig

Ik ben schatplichtig aan je dood
en neem je einde weer in overweging.

Je adem ligt bestorven in mijn mond;
'k ben niet eens een herinnering gebleken.

Nu en dan, als ik 's avonds bij je lig,
besef ik hoezeer jij nog op me lijkt.

Je hebt nog steeds vier ledematen,
al je tanden, een paar ogen en een neus.

De schaduw ritselt als blad langs de paden.
De regen tikt er tegen en je lijkt weer als vanouds...

Dit is om nooit meer te vergeten...;
Godzijdank kan ik je sterven nog herinneren!

Lethe

De rivier trekt stilaan nijgend open.
Daarin valt de mist van land
steeds verder van de bolle oevers.

Ik werk continu aan één gedicht,
voor jou, om je aan de stilte te bekijken
- een dood waarin ik jou als vers verneem.

Ik wil je hierbij laten eindigen
en afscheid nemen bij het voorportaal,
maar je bent al zo lang voorbij...

Ik kan je niet meer achterhalen.
De ochtend lijkt weer te beginnen,
maar deze dag is al weer uren oud...

Bede

De nacht viel, en ik was daar helemaal alleen...
Ik was alleen, met jou en met je graf.

Deze bede is om nooit meer te vergeten
van wat ik wist en wilde herbeleven.

Overtuigend was het niet, en deze knieval
leek des te stuitender omdat het jou betrof.

Ik ben weer een zonderling in jou geworden;
ook het nageslacht kent nu mijn naam...

In deze incubatietijd wacht ik desnoods...
- in onze tijd is het vlees woord geworden.

En alles wat mij anders denken laat:
dit leven is niet van mijn spijt gemaakt!